

Дива

Анатолій Костецький

Як пояснити ці дива,
я досі й сам не знаю:
стають живими всі слова,
які я вимовляю!

Уголос мовлю з а й ч е н я —
і мушу двері зачинять,
бо в коридорі скаче
не волохате кошеня
і не вухате цуценя,
а справжній сірий зайчик!

Чи вимовляю п о м і д о р,
ні, краще —
с т и г л и й п о м і д о р,
ні —
д у ж е с т и г л и й п о м і д о р,
до слова ставлю слово —
і ніби справжній помідор
беру собі зі столу,
а він виблискує в руці
тонкою шкіркою в росі
та аж бринить од м'якоті,
лиш надкуси — і теплий сік
на пальці буде капати!..

Або, приміром, ти їси
лапшу чи макарони,
а я промовлю слово с і л ь —
і вже вони солоні!..

Як пояснити ці дива —
я й справді сам не знаю,
та оживають всі слова,
які я вимовляю.

Тому я і п и с а в цей вірш,

а не читав у го л о с,
бо — вір мені або не вір! —
коли б я прочитав цей вірш —
таке було б навколо:

з а й ц і б набігли в коридор,
гуртом би в ньому всілись
і кожен їв би п о м і д о р,
ні, краще —
с т и г л и й п о м і д о р,
ні —
д у ж е с т и г л и й п о м і д о р,
притрушуючи с і л л ю,
а теплий помідорний сік
зайцям би мазав лапи,
а з лап тоді б по вусах тік
і на підлогу капав!...

А що мені робити —
за них підлогу мити?..